

Februari 2642, Ergens in Norgora

Wandor beklom het podium dat de voorzitter had verlaten. Hij was de eerste spreker van deze tweejaarlijkse Bijeenkomst van de Zoekers naar de Waarheid; zijn veertiende. Sinds hij achttien was, had hij de Bijeenkomsten ononderbroken bijgewoond.

'Mede Zoekers,' begon hij. 'Bij vorige bijeenkomsten heb ik u verteld dat we een paar ingangen gevonden hebben tot het Verboden Land, Urodon. Een aantal van onze mensen gingen in kleine groepjes via deze ingangen het land binnen en onderzochten verdere mogelijkheden aan de andere kant van de grens. Ikzelf heb deelgenomen aan twee van zulke expedities in de uiterste noordoosthoek van Urodon. Van alle expedities ontving ik rapporten en die heb ik zorgvuldig bestudeerd, samen met een paar van mijn vrienden, in het bijzonder Alador de Overlever. Elke route had zijn eigen graad van moeilijkheid en na een zorgvuldige vergelijking van de vele plussen en minnen heb ik uiteindelijk een route gevonden die zowel de minst moeilijke als de veiligste lijkt. Het is een route die het land via de zeekust bereikt en die een paar jaar geleden gevonden werd door mijn vrienden Zacharo de Schone en Felar de Stoute. Zoals u allen weet, ben ik al jaren bezig me op deze reis naar Urodon voor te bereiden en ik heb besloten dat nu de tijd gekomen is. Volgende maand zal ik mijn reis beginnen.'

De toehoorders barstten in gejuicht en applaus uit. De voorzitter kwam naast hem staan en toen het tumult wat verminderde, zei hij: 'Ik heb geruchten gehoord dat je iemand met je meeneemt op de reis. Dat je toch niet, zoals je eerder beweerde, alleen gaat. Klopt dat?'

'Die geruchten zijn waar. Ik ben van plan mijn zoon mee te

nemen.'

'Je zoon? Ik wist niet... ' De voorzitters stem zakte weg. Hij keek hem verward aan.

Onder de toehoorders klonk gefluister.

Wandor rees een hand en iedereen viel stil. 'Ik heb een zoon,' zei hij. 'Enkelen van u weten dit al een paar jaar. Ik heb er nooit een geheim van willen maken en uit het feit dat de meesten van u het niet te weten zijn gekomen, maak ik op dat mijn vrienden en familie niet gauw roddelen over mijn privéleven. Daarvoor verontschuldig ik me.'

Er was wat gelach hoorbaar.

'Zijn naam is Iwo en hij is zeventien jaar. Hij is een sterke en intelligente jongeman, die de vaardigheden en kennis heeft die nodig zijn voor deze onderneming. Hij groeide echter op in een dorp en is geen Zoeker. Toch ben ik ervan overtuigd dat hij spoedig een van ons zal zijn, aangezien hij een gezonde twijfel heeft aan de waarheid die gepredikt wordt door de Broederschap van Gorima en natuurlijk, omdat ik zijn vader ben.'

Enkelen lachten of applaudisseerden. Iemand vroeg hoe het kon dat zijn zoon geen Zoeker was. Voor Wandor daar een antwoord op kon geven, zei de voorzitter: 'Dat is irrelevant en te persoonlijk.' Tegen Wandor zei hij: 'Je bent een moedig man, Wandor, en ik weet dat je niet iemand bent die onnodige risico's neemt. Ik neem daarom aan dat je jouw zoon, hoewel hij pas zeventien is, fit genoeg vindt voor deze potentieel gevaarlijke expeditie?'

'Dat is hij.'

'In dat geval wens ik jou en Iwo alle geluk die jullie nodig zullen hebben voor deze reis. En ik ben daarin niet de enige, dat weet ik zeker.' De voorzitter keek de zaal in en aldus aangespoord barstte iedereen nogmaals in applaus uit.

'Dank u!' riep Wandor. 'We zullen elkaar weer zien als Iwo en ik terug zijn, hopelijk met opwindend nieuws.'

Vergezeld van applaus sprong hij van het platform en liep terug naar zijn plaats.

Hoewel hij had gezegd dat hij Iwo zou meenemen, was hij er niet zeker van of dat zou gebeuren. Het was mogelijk dat Iwo weigerde mee te gaan, of dat hij door familieleden zou worden tegengehouden. Hij dacht vooral aan Onna, Iwo's moeder. Die zou er zeer waarschijnlijk niet zomaar in toestemmen. Maar hij moest het proberen. Het zou goed voor Iwo zijn. En hijzelf had hem graag bij zich.
